

Petroszkával. Jódarabon kísérte is őket, hanem egy átjárónál — mintha csak a föld nyelte volna el — egyszerre eltűntek előle.

Megvolt hát a gyilkos s meg a hűtlen asszony. Csak el kellett hozni.

Node hát ki hozza el? Az út veszélyes, meg aztán fárasztó s költséges is. Már pedig egy szép és bűnös asszony pusztá látása nem éri meg se a fáradságot, se a költséget.

A tanács kilenc aranyat szavazott meg végül, jutalmul annak, aki Petroszkát vagy Ljubomirát élve-halva, de Késmárkra hozza.

Maga Taddeus Hartel vállalkozott a nehéz feladatra. Kilenc aranyat tűztek ki. Kilencszer indult Krakóba, kilencszer tért vissza, mindannyiszor üres kézzel. Többet aztán meg se kísérelte a krakói utat.

Sem ő, se más.

S mert a kilenc arany továbbra is letétben maradt és sohasem is akadt gazdája, lett belőle a «gazdátlan kilenc arany»...

Hanuszik Elemér.

CSONKA DAL.

*Szívem hiába égelem,
Csak csonka dal lesz életem.
A tépelt húron fölsíkkol
S az ürbe vész egy tört akord.
— De percre majd a Mester ujjá
Az élet-dalt, ha veri újra,
A zengő hárfán elakad:
A nóta, mintha vigabb volna,
Hogy az a húrja leszakadt,
Hogy az a húrja leszakadt!*

Réz Gyula.

KÖSZÖNT A HAJNAL.

*Köszönt a hajnal derűvel, dallal!
Sugárözönt szikrázva ont a nap,
Parányi bimbók bomlanak.
Virágharangot kongat gyöngye szél,
Kíjlesztő szírmok gyöngye hull, pereg.
A gingalangra visszadöngicsél
Vidám kórusban sürgő méhsereg.
Szűz kelyhek titkos, halk neszét,
Virágok csókját hordják szerteszét.
— Az ág hegyén kékcinke énekel,
Úgy száll a dal a kéklő égbe fel,
Mint templomszékről istenes beszéd.*

Réz Gyula.